

i Fællesskab til Udviklingen af deres fælles Hjem, og til Hjælp ved Opdragelsen af deres fælles Børn, men den ene Ægtefælle skal nu overveje, om ikke det vilde være rimeligt, om han eller hun — for det kan jo ogsaa være Manden — fik et særligt Beløb udbetalt i det Forhold, som her er Tale om“. Jeg mener fremdeles, at dette er rigtigt, og jeg er blevet bestyrket yderligere i den Opfattelse, som jeg gjorde mig til Talsmand for forleden, naar jeg sagde, at Paragraffen utvivlsomt burde udgaa af Lovforslaget.

Godskesen: Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) bemærkede, at den kirkelige Vielse i Almindelighed skulde være Udtryk for en tom Tradition. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har Ret heri. Den ærede foregaaende Taler har allerede fremhævet, at der er overmaade mange i vort Folk, for hvem den kirkelige Vielse spiller en stor, ja en afgørende Rolle, og jeg kan dertil føje, at der ogsaa er mange alvorlige Mennesker i vort Folk, for hvem dette at skulle underkaste sig den tvungne borgerlige Ægteforening er en ren Forargelse. Jeg hører, som jeg bemærkede forleden Dag, ikke til disse Mennesker, men jeg respekterer deres Overbevisning, og jeg ønsker at skaane dem for Forargelse. Naar den højtærede Minister saa spørger om, hvilken Ordning jeg da kunde ønske eller gaa med til, saa kan jeg henvise til det Forslag, som er stillet af Kommissionen i den Betænkning, der findes trykt som Tillæg til Lovforslaget. Der hedder det i § 30, som jeg maaske maa oplæse, da vel kun faa Medlemmer har fordybet sig i dette Tillæg: „Kirkelig Vielse foretages indenfor Folkekirken af dennes Præster. — Ved kgl. Anordning bestemmes det, hvilke Præster i Folkekirken der skal kunne vie, samt hvilke af disse der skal kunne bemyndige en anden i Folkekirken præsteviet Mand til paa deres Ansvar at foretage en Vielse. — Kirkelig Vielse indenfor andre Trossamfund foretages af de dertil særlig anerkendte Præster. En Præst i Folkekirken er dog kun pligtig at foretage en Vielse, saafremt begge Brudefolkene hører til Folkekirken og en af dem derhos er Medlem af hans Menighed. Præsten kan dog nægte at vie en fraskilt. Mener han i øvrigt af religiøse Grunde ikke at kunne eller burde foretage en Vielse, skal han forelægge Biskoppen Sagen. Denne afgør da efter en Undersøgelse af samtlige Sagens Omstændigheder,

om den paagældende Præst bør fritages for at foretage Vielsen“. Jeg tror ligesom den ærede foregaaende Taler, at efter denne Ordning vil enhver, som overhovedet hører til et Trossamfund, som Regel kunne blive viet af sig egen Præst, og skulde han ikke kunne blive viet af denne Præst, saa vil han i saa at sig alle Tilfælde kunne blive viet af en Præst, som man ingenlunde behøver at rejse Landet rundt for at søge, men som man vil kunne finde i et Nabosogn. Jeg mener derfor ligesom den ærede foregaaende Taler, at det er et rent tænkt Tilfælde, at nogen ikke skulde kunne finde en Præst, som vil vie ham. Men skulde dette Tilfælde endelig forekomme, vil jeg antage, at den Mand, der ikke blot ikke kan faa den bestemte Præst, men ikke kan faa nogen Præst til at vie sig, staar i et saadant Forhold til Kirken og hvad dertil hører, at det ikke kan være nogen Samvittighedstvang for ham at blive henvist til den borgerlige Ægteforening, som jo altid staar ham aaben. Og jeg mener da, at det langt var at foretrække at henvise denne ganske enkeltstaaende Person til den borgerlige Ægteforening frem for at volde den Forargelse og paalægge den Samvittighedstvang overfor de mange, som vil følge af den tvungne borgerlige Ægteforening.

Steincke: De to sidste ærede Talere har faaet min Udtalelse om borgerlig eller kirkelig Ægteforening lidt galt i Halsen. Det er saaledes ikke nogen udtømmende, end ikke nogen rigtig Karakteristik af mine Udtalelser paa dette Omraade, naar det ærede 2det tingvalgte Medlem (Godskesen) kun citerede et Par Ord om tom Tradition. Mine Udtalelser dette Punkt vedrørende lød ganske kort, men ordret saaledes: Hvis Kirken alene holdt paa det indre religiøse Liv og foragtede Hykleri og Farisæisme, vilde den være den første til netop at kræve almindelig borgerlig Ægteforening, thi i saa Fald kunde den gaa ud fra, at de Ægtefæller, der kom og bad om dens Velsignelse, gjorde det af en indre Trang og en virkelig religiøs Overbevisning, medens den overmaade vel ved, at, som Forholdene nu er, Ønsket om kirkelig Vielse hos en meget stor Del af Befolkningen kun er Udtryk for tom Tradition og gammel Skik, der intet har med virkelig religiøs Følelse at gøre. Det er Kærnepunktet i mine Udtalelser, og det kan ikke karakteriseres paa den Maade, som det ærede 2det tingvalgte Medlem